

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Меморіал Пресвята Діва Розарію

7 жовтня

**Святий Кіран,
католик**

Церква в
Кемпбелтауні та Айлі
*Ceann Loch Chille
Chiarain*

4 жовтня 2026 року

27-ма неділя за звичайним часом

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

27-й тиждень звичайного часу

Вівторок: **Свята Меса, 18:00**

Середа: Поклоніння та славні таємниці Святого Розарію, 9:30; **Свята меса, 10:00**

Кава та обговорення в Chapel House, 10:30

П'ятниця: Ранкова молитва, 9:50; **Свята меса, 10:00**

аступних вихідних:

Субота, 10 жовтня, **Вічна меса, 18:00**

Неділя, 11 жовтня, **28 жовтня, неділя за звичайним часом, Свята Меса, 10:00**

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, острів Айла

18 жовтня: **Свята Меса, 16:00**

1 листопада – Усі святі: **Свята меса, 16:00**

Відповідь на псалом

Виноградник Господній — це дім Ізраїля.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

*Я вибрав тебе з світу, каже Господь,
щоб ти йшов і приносив плоди, і щоб твій плід залишався.*

Алілуя.

Антифон причастя

*Господь добрий до тих, хто сподівається на нього,
душі, що шукає його.*

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме – день за днем.

ПОНЕДІЛОК 27-ГО ТИЖНЯ

5 ЖОВТНЯ 2026

Біженці в пошуках самаритян

Ми живемо в умовах жахливої міграційної кризи. Біженці тікають від війни та утисків, мігранти тікають від посухи, голоду, насильства з наркобандами та тероризму. Проте майже половина християн, опитаних нещодавно, висловили побоювання щодо ідеї прибуття біженців до їхніх країн. Достатньо прислухатися до обговорень про біженців і нелегальних мігрантів, щоб зрозуміти плутанину. Але для справжнього біженця наша віра чітко має мандат допомагати чужинцям, іноземцям, пам'ятати, що ми теж колись були «чужинцями в чужій землі». Не просто захоплюйтеся Добрим Самарянином, який зупинився, щоб допомогти тому, кого його вважали «ворогом». Будь таким добрим самаритянином!

Сьогоднішні читання: Галатам 1:6-12; Луки 10:25-37. *"Бо він хотів виправдатися, сказав Ісусу: 'А хто мій ближній?'"*

ВІВТОРОК 27-ГО ТИЖНЯ

6 ЖОВТНЯ 2026

Краща частина?

Ймовірно, немає іншої євангельської історії, яка б так сильно дратувала жінок, як та, що ми сьогодні читаємо про Марфу та її сестру Марію. Завжди аргумент звучить приблизно так: якби всі — включно з Ісусом — допомагали на кухні, і Марія, і Марта могли б сидіти і слухати, що каже Ісус. Проте, як би нам не хотілося переписати історію, протягом 2000 років Марта готувала і служила, поки її сестра сидить біля ніг Ісуса. Що ми можемо винести з цієї божевільної історії? Як щодо прийняття? Напруги. Нерозв'язності. Усього, що залишилося невирішеним у нашому житті. Варто замислитися.

Сьогоднішні читання: Галатам 1:13-24; Луки 10:38-42. *«Жінка, на ім'я Марта, привітала його. У неї була сестра на ім'я Марія, яка сиділа біля Господа біля його ніг і слухала його промову.»*

СЕРЕДА: МЕМОРІАЛ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ РОЗАРІЮ

7 ЖОВТНЯ 2026 РОКУ

Чекай і шукай

П'ять століть тому вервиця охопила всю Європу і стала найпопулярнішою формою медитації у християнському світі. Вона використовує елементи, спільні для роздумів:

взаємодію з божественною Присутністю, а потім очікування або пошук через повторення святого імені чи титулу. Оскільки домініканський орден широко популяризував цю практику, походження вервиця поступово приписували святому Домініку. Відома як сімейна молитва за доступність для всіх вікових категорій, кожне десятиліття зосереджує нас на особистих або універсальних потребах. Чи є у вас намістини?

Сьогоднішні читання: Галатам 2:1-2, 7-14; Луки 11:1-4. *"Ісус молився в одному місці."*

ЧЕТВЕР 27-ГО ТИЖНЯ

8 ЖОВТНЯ ВЕРЕСНЯ 2026

Наполегливість окупається

Молитва — це не як роздавач готівки, через який вводяться і видаються прохання. Зрештою, наш зразок — Ісус. Наполегливість Христа в молитві об'єднала Його з Богом, але не стерла його страждання. Він пітнів кров'ю, його розіп'яли. Коли ми не отримуємо відповіді, на яку сподіваємося від нашого молитовного прохання, ми теж можемо страждати, але, як Ісус, ми можемо відкритися для глибшого єднання з Богом. Виділіть сьогодні час, щоб запропонувати Богові свої потреби, довіряючи, що Божа сила і присутність завжди достатні.

Сьогоднішні читання: Галатам 3:1-5; Луки 11:5-13. *«Якщо ви... даруєте добрі дари своїм дітям, то скільки ще Отець на небесах дасть Святого Духа тим, хто просить Його?»*

П'ЯТНИЦЯ 27-ГО ТИЖНЯ

9 ЖОВТНЯ 2026

Бог виганяє зло

Хоча Голлівуд популяризував екзорцизм такими фільмами, як «Екзорцист» (1973) і нещодавно «Закляття», екзорцизм у церкві є легітимним обрядом. Екзорцизм насправді є формою молитви. Його використовують у ситуаціях, коли віряни відчують силу зла або «сили темряви», які ми називаємо дияволом або демонами. Визнання місця екзорцизму в молитвах церкви важливе, бо це нагадує нам, що Бог уже звільнив нас від пастки зла. Коли ви зустрічаєте різних «демонів» у своєму житті, пам'ятайте молитися: Закликайте Бога бути з вами, щоб відокремити вас від усього зла і оточити вас Божою любов'ю.

Сьогоднішні читання: Галатам 3:7-14; Луки 11:15-26. "А якщо Я виганяю демонів пальцем Божим, то на вас прийшло Царство Боже."

СУБОТА 27-ГО ТИЖНЯ

10 ЖОВТНЯ ВЕР 2026

Наші рани, які він носив

Люди влаштовують вечірки, коли настає час святкувати. Але горе і втрата — це приватні місця, куди ми часто ходимо самі. Як же приємно знати, що Марія, наша Мати,

відвідала всі ці місця попереду нас і чекає там, щоб обійняти нас милістю та втіхою! У цю другу суботу місяця Розарію моліть Скорботні Таїнки за тих, хто страждає на самоті і невидимий: у місцях приниження і осуду, у хворобі й інвалідності, у скорботі та самотності, особливо в годині смерті.

Сьогоднішні читання: Галатам 3:22-29; Луки 11:27-28. «Благословенна лоно, що народила тебе, і груди, що годували тебе!»

Читання для 27-ї неділі звичайного часу

Ісая 5:1-7

Сум настає, коли невдалий врожай замінює перспективу плідного врожаю.

Псалом 80:9, 12, 13-14, 15-16, 19-20

Поспішай допомогти, Господи! Твій виноградник у небезпеці.

Филип'ян 4:6-9

Павло закликає нас зосереджувати свої думки на всьому прекрасному і істинному.

Матвія 21:33-43

Трагедія з виноградником виникла через грубе нерозуміння того, що означає володіти.

Слова на Слові

*

Одна з найвидатніших англійських поетес, Елізабет Барретт-Браунінг (1806–1861), вийшла заміж за відомого поета Роберта Браунінга всупереч волі батьків. Батьки позбавили її спадщини. Вона оселилася далеко від дому, у Флоренції. Вона любила матір і батька і робила все можливе, щоб примиритися з ними. Кілька разів на місяць вона писала їм листи, сповнені любові. Після десяти років мовчання батьки надіслали їй посилку. В середині вона знайшла всі листи, які писала їм — вони були невідкриті. Сьогодні ці листи вважаються одними з найкрасивіших у всій англійській літературі. Її батьки ніколи їх не читали. Вони не прийняли цей прекрасний подарунок від доньки; вони відкинули його. Їхні власні плани були важливіші за любов дитини (J. Rosenkranz, «Dichtkunst, du mein Leben»).

* *

Через Ісуса Христа Бог Отець робить захопливий крок до примирення з нами. Але скільки людей, навіть охрещених, досі не усвідомлюють, що світ, у якому вони живуть, є чистим даром від Бога, і що вони самі є даром.

Бог — Господь виноградника. Ми вшановуємо Його не лише словами, а й дозволяючи Його дарам у нас рости і приносити плоди, передаючи ці дари іншим. Деякі з цих дарів можуть здаватися незначними, навіть звичайними, але вони потужні й рідкісні:

- Вдячність — просте «дякую», сказане Богові, батькам, подружжю, дитині, брату чи сестрі, сусіду чи колезі. Це скромне слово ніколи не применшує людину; воно завжди відкриває її справжню шляхетність.
- Прощення — вивільнення образи, щоб доброта знову могла текти, приносити глибоку радість насамперед тому, хто прощає.
- Втішне слово — кілька щирих слів, які можуть повернути людині мужність і радість життя.
- Ніжна, незасудлива присутність — просто бути поруч, без звинувачень, поруч із чоловіком, дитиною чи кимось, хто спіткав нещастя, тихо запевняючи їх, що вони не

самотні.

- Моліться за інших — особливо за тих, хто ніколи не уявляє, що ви молитесь за них. Як же вони будуть здивовані у Царстві Отця.

Зрештою, ми стоїмо в трепеті: в Ісусі Христі Бог зробив усе це для нас — і набагато більше. Через Свою смерть і воскресіння Він примирив нас з Отцем і змив пляму гріха.

Що ще Він міг для нас зробити? Тож давайте рухатися далі, починаючи знову і знову, вчимося йти Його слідами.

* * *

*Не хвилюйся про те, яким може бути рай,
Сам Бог піклується про цю яскраву таємницю;
Отже, його слава завжди перевищить
Все, що ми уявляємо, уявляємо або потребуємо.*

*Тоді звернись до душ, яких Він ставить поруч із тобою,
Служить їм мовчки, з любов'ю як провідником;
Простяги руку, щоб допомогти їм, перш ніж вони благають,
Будь Христом для ближнього в серці, прихованих дверей.*

*Не обсипайте їх тим, чим ви просто даруєте,
Але давай від серця, яке навчилося піклуватися;
Отже, благодать розширить кожну твою жертву,
І день за днем твоя любов прокинеться.*

У любові Христові,
Отець Ентоні

Божий провідник

Відносини з ангелами: бути ближчими до наших охоронців

Розділ 12

АНГЕЛИ ЯК ПОСЛАНЦІ, ЩО НЕСУТЬ ЗМІСТ БОЖОЇ ВОЛІ

Справді варто звернутися до Бога і попросити Його, з усією простотою і вірою, надіслати вам конкретних ангелів із певного хору, якщо це буде на ваше благо. Він цілком може обрати це для вашої духовної користі. Ви також можете попросити свого Ангела-охоронця «організувати» це, адже ваш Ангел-охоронець постійно пильнує вас і заступається за вас перед престолом Божим.

Через Святого Духа ви можете з любов'ю звернутися до певного ангельського хору, просячи за згодою Христа Царя послати ангела, який допоможе вам у вашій потребі. Саме Святе Письмо дарує нам прекрасні образи такої небесної допомоги. Один із найяскравіших уривків у Книзі Ісаї говорить про серафима, посланого очистити пророка:

"І я сказав: 'Горе мені! Я загублений, бо я людина нечистих уст і живу серед народу нечистих уст; бо мої очі бачили Царя, Господа Воїнського!' Тоді один із серафимів полетів до мене, тримаючи в руці палаюче вугілля, яке взяв щипцями з вітваря. І торкнувся моїх рота і сказав: 'Ось, це торкнулося твоїх губ; твоя провина знята, і гріх твій прощений'» (Іс 6:5–6).

Алілуїя! Який могутній знак Божої милості, перенесений до нас через служіння ангела.

Лист до євреїв, традиційно приписуваний святому Павлу, нагадує нам, ким насправді є ангели для нас:

«Хіба не всі вони слуги, послані служити заради тих, хто має отримати спасіння?» (Євр 1:14).

Так, це так! Вони — наші найкращі друзі в невидимому світі — вірні слуги Божі, але глибоко переймані нашим спасінням.

Сам Господь Ісус відкриває щось із сердець ангелів. Він каже нам, що вони радіють, коли навіть один грішник повертається до Бога:

«Або яка жінка, маючи десять срібних монет, якщо втратить одну монету, не запалить лампу і

не підміте будинок і не шукає старанно, поки не знайде її? І коли вона її знайде, вона збирає своїх друзів і сусідів, кажучи: 'Радійте зі мною, бо я знайшла монету, яку загубила.' Так же кажу вам: радість перед ангелами Божими над одним грішником, що кається» (Лк 15:8–10).

І знову:

«Кажу вам, так і буде більше радості на небі через одного грішника, що кається, ніж над дев'яносто дев'ятьма праведниками, які не потребують покаєння» (Лк 15:7).

Ангели — не далекі, холодні духи. Вони палають радістю, коли ми повертаємося до Бога. Вони радіють кожній сповіді, кожному щирому акту каяття, кожному прихованому «так» благодаті.

Іноді вони також нагадують нам, зі святою серйозністю, народженою з любові, про реальність суду і терміновість навернення. Як небесний Йона, вони звертаються до світу, який став сонним і розсіяним. Книга Об'явлення дає нам тверезе, але сповнене надії видіння цього:

"Тоді я побачив іншого ангела, що летів у небі, з вічним Євангелієм, щоб проповісти тим, хто живе на землі, кожному народу, племені, мові і народу; і він сказав гучним голосом: 'Бійтеся Бога і славте Його, бо настав час суду Його; і поклоняйтеся тому, хто створив небо і землю, море і джерела води.'

Інший ангел, другий, пішов слідом, кажучи: «Пала, пала Вавилон великий, та, що змусила всі народи пити вино своєї нечистої пристрасті.»

І ще один ангел, третій, пішов за ними, голосно кажучи: «Якщо хтось поклоняється звіру і його образу, і отримає знак на лобі чи руці, то він також вип'є вино Божого гніву, не змішане в чашу гніву свого, і буде мучений вогнем і сіркою в присутності святих ангелів і в присутності Агнця. І дим їхніх мук піднімається навіки і навіки; і вони не мають спокою ні вдень, ні вночі, ці поклонники звіра і його образу, і хто отримає знак його імені.»

Ось заклик до витривалості святих, тих, хто зберігає заповіді Божі та віру Ісуса.

І я почув голос з небес, що кавав: «Напишіть так: блаженні мертві, що вмирають у Господі відтепер.» «Справді благословенні», — каже Дух, — «щоб вони відпочивали від своїх зусиль, бо їхні вчинки йдуть за ними!» (Об'явлення 14:6–13).

Це не має на меті розчавити нас страхом, а щоб пробудити. Ангели нагадують нам, що наші вибори мають значення вічно. Водночас вони несуть перед нами обіцянку блаженного спокою для тих, хто «помирає в Господі» і продовжує дотримуватися Божих заповідей і віри Ісуса.

Тож не соромтеся звертатися до ангелів. Попросіть Господа надіслати вам необхідну допомогу — від вашого Ангела-охоронця і, якщо Він забажає, від різних хорів ангелів. Вони вже працюють заради вашого спасіння: заступаються, захищають, просвітлюють і радіють кожному вашому кроку до Бога.

І понад усе, пам'ятайте, що вони ведуть вас не до себе, а до Христа, Царя ангелів, чие милосердя очищає, чия благодать зміцнює, і чия любов одного дня поверне вас додому.

**ПОДИВІТЬСЯ НА
ХРЕСТ
І СКАЖІТЬ:
"Я ТАК І РОБЛЮ
З ПОВАГОЮ
ІСУС
ХРИСТОС».**

(РОБИ ЦЕ СЬОГОДНІ БАГАТО РАЗІВ)

Бог посилає нам Своїх ангелів, щоб зробити Його волю відомою — воля, яка завжди веде нас до справжньої перемоги. Вони приходять до нас у великі життєві моменти — у кризах, дилемах і на роздоріжжі, де ми не знаємо, куди повернути — а також у маленьких, прихованих, глибоко особистих моментах, яких ніхто інший не бачить.

Як люблячий батько з маленьким немовлям, Бог піклується про нас через Своїх ангелів. Уявіть собі: Він змінює ваші забруднені «підгузки», годує вас молоком, придатним до вашої слабкості, тримає близько до серця і ніжно бере за руку, щоб ви могли зробити наступний крок. Це не сентиментальні образи; це справжній знак того, наскільки ніжна і конкретна Його турбота.

Ми бачимо це в Писанні.

Це був ангел, який оголосив Божу волю Богоматері під час Благовіщення, і ангел, який заспокоїв святого Йосипа у його страхах і сумнівах. Ангел знайшов Агар, рабиню Авраама, яка народила йому сина, і втекла в пустеля в біді. Там, у пустелі, ангел сказав їй повернутися і приніс їй обіцянку: що від її сина виникне великий народ.

Ангел також прийшов до Іллі в пустелю. Виснажений, зламаний, переконаний, що він невдаха і гірший за інших — це після того, як він убив сотні фальшивих пророків Ваала і Ашери — Ілля сів і захотів здатися. У той момент з'явився ангел, дав йому їжу і напої і сказав піднятися і йти далі. Божа любов не покинула його; для нього ще була готова робота, ще чекала місія.

Ангели також відкрили Божий суд над Содомом і Гоморрою, і попередили Лота про те, що наближається. Вони закликали його втекти з дочками та найріднішими для нього. Та сини в крові посміялися з цього. Вони ставилися до попередження з презирством, залишилися на місці і загинули. Ангельське послання було чітким, але воно не було нав'язане їм.

І це лише кілька прикладів. Історія спасіння — як у Писанні, так і в житті святих — сповнена моментів, коли Бог обирає говорити і діяти через Своїх ангелів. Можна легко заповнити цілу книгу лише переказом цих історій.

Але ось ключовий момент: Бог говорить з нами через ангелів, але ніколи не порушує нашу свободу. Він пропонує; Він не нав'язує. Він запрошує; Він не змушує. Як нагадує святий Павло: «Все дозволено мені, але не все корисно» (1 Кор. 6:12).

Ангели Божі й досі діють. Вони ближчі, ніж ви думаєте — ведуть, попереджають, втішають, підштовхують вас до справжнього добра. Питання не в тому, чи посилає їх Бог, а в тому, чи готові ми слухати.

Пані Розарію

Бартоломе Естебан Мурільйо, «Пресвята Діва Розарію»

Учень Христа. Наш Вчитель. Марія вчить нас жити з Ісусом.

Марія вчить нас жити з Ісусом. Це проста, прекрасна істина в серці жовтня.

Коли Церква цього місяця звертається до Розарію, це не просто галочки на молитовній картці. Жовтень стає школою християнського життя — і найкрасивішою моделлю в цій школі є сама Марія. Варто по-справжньому використати ці дні: щоб сидіти в школі Марії і м'яко і впевнено вчитися жити зі своїм Сином.

Молитися на Розарію означає більше, ніж просто дзвеніти крізь Отче наш і Радуйся, Маріє. Це означає медитувати над таємницями життя Ісуса і Марії. Це вимагає від нас чогось більшого: внутрішньої пам'яті, спокою серця і погляду душі, спрямованої на Особу Ісуса. У Його таємниці ми пізнаємо Марію, Його Матір. Немає потреби поспішати. Це молитва для тих, хто готовий не поспішати — молитва, яка сповільнює нас, щоб благодать наздогнала нас.

Victorious

У місяці Розарію, 7 жовтня, церква святкує літургійну пам'ять Пресвятої Діви Розарію. Свято має історію, яку варто розповісти.

Ще у 1547 році в Іспанії на третю неділю квітня відбувався святковий бенкет. Однак справжнім поширенням святкування стали драматичні події пізньої XVI століття — насамперед знаменита битва при Лепанто 7 жовтня 1571 року. Протягом певного часу турецькі війська загрожували не лише Європі, а й всьому християнству. На захист віри стояли християнські армії разом із братствами вервицтв, мобілізованими Папою святим Пієм V. Вони організовували спеціальні молитви, пости та процесії. У день вирішальної морської битви паломники Богоматері провели урочисту молитовну процесію в Римі.

Пій V приписував перемогу християнських сил заступництву Богородиці. На знак вдячності він запровадив свято подяки: Богоматері Перемоги. У 1573 році Григорій XIII дозволив церквам із вівтарем на честь Святого Розарію проводити це свято в першу неділю жовтня. Після ще однієї перемоги над турками у 1716 році Папа Климент XI поширив його на всю Церкву. Згодом це було встановлено на 7 жовтня — день, коли ми досі вшановуємо Богоматір Розарію.

Спосіб, у який ми молимося, Розарій був відомий ще в XIII столітті. Він завжди користувався теплою підтримкою пап. Папа святий Іван XXIII, той Папа доброти, говорив про нього з справжнім захопленням:

«О, святий розарій! Яка радість бачити тебе в руках невинних дітей, святих священників, чистих душ, молодих і старих, багатьох, хто цінує сенс і ефективність молитви, яку читають численні й побожні натовпи віруючих, як знак і прапор, що проголошує мир у серцях і мир для всього людства!»

Мир у серцях. Мир для людства. Це неабияке твердження — і Вервиця ніколи не переставала це робити.

У школі матері

Святий Іван Павло II чітко висловився: «читати Розарій — це не що інше, як споглядати з Марією обличчя Христа». Ми вступаємо до школи Марії. Від неї — Матері і учня Христа — ми вчимося, як жити християнською вірою глибоко і повно.

Марія — найкраща учениця Христа і водночас наша Вчителька. Нас прийняли до її школи, коли Ісус довірив кожного з нас їй у Годину Хреста. Бути дитиною Марії означає уважно слухати її слова і спостерігати за її прикладом, щоб віра могла формувати наше життя. Отже, питання потрапляють м'яко, але твердо: чи готовий я йти цим маріанським шляхом? Чи хочу я бути старанним учнем у школі Матері і Вчителя?

Урок перший: Назарет

Перший урок — у Назареті. Архангел Гавриїл приносить Божу пропозицію: щоб Марія стала Матір'ю Месії, Єдинородного Сина Отця. Марія навчає нас діалогу з Богом — уважному

слуханню всього, що Він хоче сказати, і смиренній відповіді. Кожна істинна відповідь — це знак довіри: мужньо довірити наше життя Богові. Вірити означає сказати Богові: «Ось я.» Слова готовності. Слова, які означають, що ми завжди будемо шукати Його волю в будь-яких обставинах.

Домашнє завдання з Назарета: очистити серце навіть від найменших слідів самотійності — тихої впевненості, що ми можемо впоратися з життям самі. Вірити — означає покладатися виключно на силу Бога.

Урок другий: Відвідування

Марія повірила — і тому поспішила до Єлизавети. Вона пішла не сама; вона пішла з Ісусом. Довіра до Бога викликає внутрішньо бажання йти до інших. Ми несемо скарб віри, а скарб — для спільного спілкування. Лише той, хто справді вірить, хоче поділитися цією вірою з ближнім. Дар не лише для нас.

Той, хто поспішає, переконаний, що кожен повинен почути Добру Новину.

Домашнє завдання з Відвідування: відкрийте двері серця. Вийдіть зустріти людей на своєму шляху і скажіть їм — словом, поглядом, усмішкою, жестом, ставленням або молитвою — що Бог їх любить.

Урок третій: Кана

Присутність Марії серед людей завжди мала материнський характер. На весіллі в Кані вона помітила брак, який міг зіпсувати радість молодят і їхніх гостей. Вона довірила проблему Ісусу і відійшла назад. Вона довіряла, що її Син зробить те, що потрібно.

Жива віра чутлива до потреб інших — до всього, що може загрожувати їхньому щастю. Це включає турботу про їхню вірність Христу, бо лише в Ньому ми знаходимо щастя, якого світ не може дати.

Домашнє завдання від Кани: відкривайте очі щоранку. Звертайте увагу на тих, хто потребує.

Урок четвертий: Голгофа

Марія пройшла найважче випробування вірою на Голгофі. Вона вірила серед темряви, проти людського розуму. Година хреста завжди є випробуванням нашої віри. Марія вчить нас у такі моменти чіплятися за хрест Христа і приймати його з любов'ю.

Домашнє завдання з Голгофи: найважче з усіх. У годину власних страждань не тікай від Голгофи Ісуса.

Урок п'ятий: Верхня кімната

Марія піклується про учнів свого Сина. Вона з ними в Верхній кімнаті і молиться з ними. Вона є їхнім свідком життя Ісуса і зразком живої віри. Ми також належимо до спільноти Церкви і несемо за неї відповідальність. Бути в Церкві означає брати на себе відповідальність за інших — за зростання їхньої віри — особливо за тих, хто в нашій родині, серед друзів, знайомих і сусідів.

Будьте свідками живої віри. Підтримуйте тих, хто бореться. Моліться за своїх близьких — наполегливо, палко. Не впадайте у відчарування, якщо хтось віддалився від Бога або занедбав християнські обов'язки. Ще більше кликайте про благодать навернення і оновлення віри. Будьте апостолами. Проголошуйте Добру Новину про милосердного Бога.

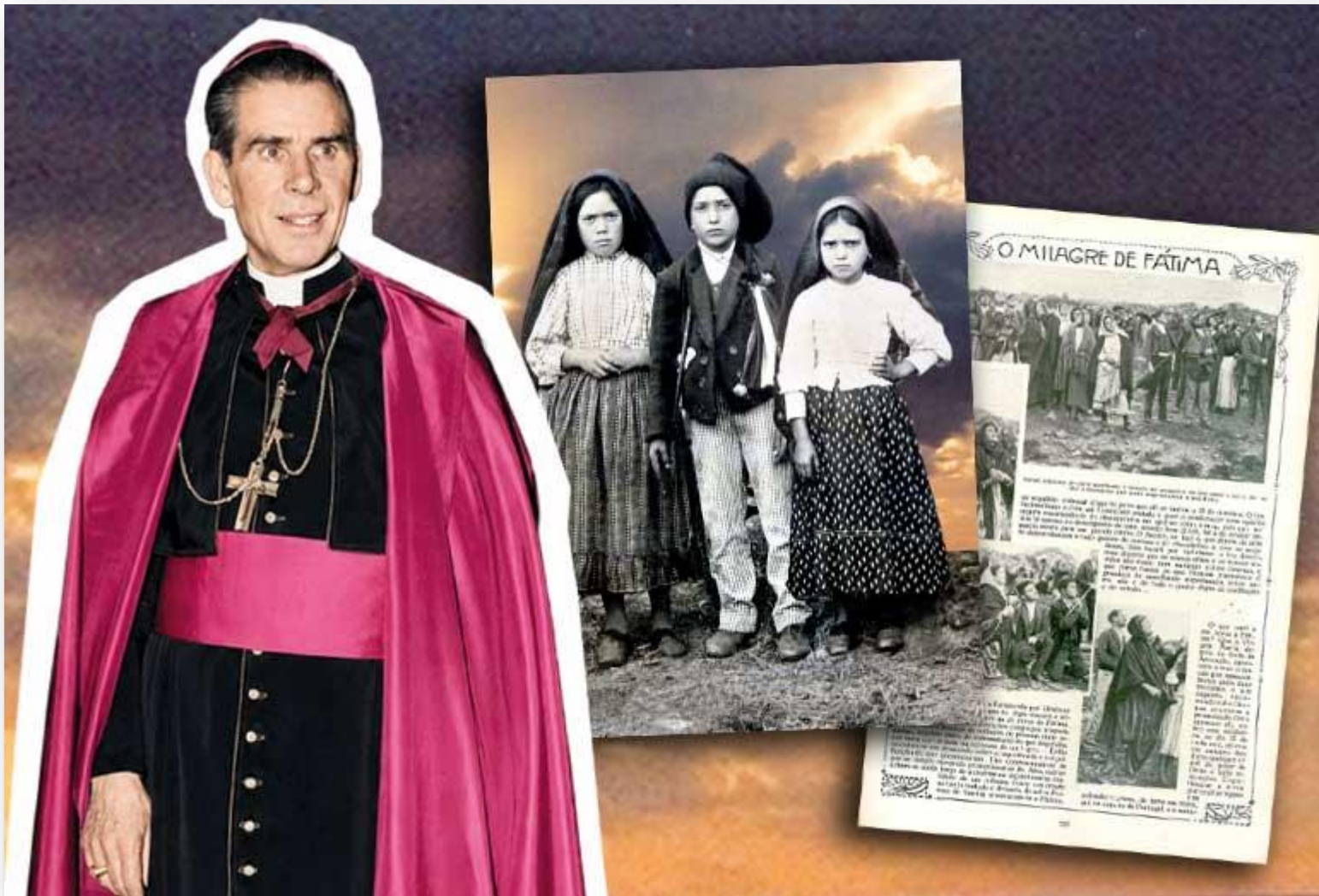
Проста розв'язка

У цьому місяці Розарію, а особливо на свято Богоматері Розарію, подякуємо Богові за дар цієї молитви. І вирішимо вимовляти її з ще більшою відданістю — неквапливо, уважно і раді знову стати учнями Матеріної школи.

Богородице Розарію, молися за нас.

Архієпископ Шин про Фатіму

Архієпископ Фултон Дж. Шин вів телевізійну програму «*Життя варте того, щоб жити*» у 1950-х і 1960-х роках. Вона побила рекорди аудиторії в США. Ми публікуємо транскрипт програми, присвяченої Фатімі.

НАШ СУЧАСНИЙ СВІТ з великими кризами почався 13 жовтня 1917 року. Три міста швидко відвідають, щоб побачити, що сталося того дня: Москву, Рим і маленьке село в Португалії під назвою Фатіма.

13 жовтня 1917 року — Москва. Марія Олександрович, молода російська дворянка, викладала релігію класу з двохсот дітей у церкві Іберійської Діви. Раптом стався заворушення; вершники увійшли у вхідні двері, шалено проїхали по середньому проходу, перестрибнули поручень причастя, знищили ікони, статуї та вівтар, а потім обернулися на дітей, вбивши багатьох із них.

Марія Олександрович вибігла з церкви, кричачи. Знаючи, що наближається революція, і підозрюючи лідера всіх, вона підійшла до нього і сказала: «Сталося найжахливіше явище. Я навчала своїх дітей катехизису, коли вершники прийшли, кинулися на них і вбили деяких.» Лідер революціонерів сказав: «Я знаю це. Я їх послав.» Це була одна з подій, що ознаменувала початок жахливої комуністичної революції, яка з того часу турбувала світ.

Рим — 13 жовтня 1917 року — той самий час полудня. Церковні дзвони лунають по всьому місту, сповіщаючи радісну подію: посвячення єпископа. Його ім'я — Еудженіо Пачеллі — людина, яка тоді була не дуже відома, але одного дня стане найбільшою духовною силою у світі проти революційної тиранії комунізму.

Після висвячення на тринадцятий жовтень 1917 року він поїхав до Мюнхена. У той час комуністи розпочали революцію 7 квітня 1917 року під керівництвом моряка Рудольфа Егельгофера та двох більшовицьких комісарів, Левіна і Аксельрода, які створили радянську республіку. Називаючи себе спартакістами і піднявшись під керівництвом Карла Лібкнехта та Розі Люксембург, комуністичні озброєні бойовики бродили вулицями. Було створено Червону армію, яка 25 квітня лише в Мюнхені вбила 325 людей. Вони обстріляли з кулеметного вогню будинок чоловіка, який, не зважаючи на погрози, піднявся на кафедру мюнхенського собору всупереч наказу Червоного комітету. Зрештою, вони вирішили його вбити. 29 квітня о третій годині дня командир Селлер з Червоної армії Півдня та його

ад'ютант Бронграц, озброєні наказом Егельгофера, з'явилися біля дверей його будинку разом із групою червоних моряків. Бандити, проникши до будинку, погрожуючи слугі ручними гранатами, попрямували до бібліотеки і, з витягнутими рушницями, чекали появи своєї здобичі. Селлер зайняв свій пост найближче до дверей із пістолетом наготові; солдати стояли півколом, деякі з витягнутими рушницями, деякі з ручними гранатами.

Раптом з'явився розшукуваний чоловік. З богохульством Зайлер витягнув руку з пістолетом і в цей момент вдарив по грудному хресту чоловіка на грудях. Цей високий, стрункий чоловік, тримаючи грудний хрест і дивлячись на підняті рушниці, тихо сказав: "Добре — вбий мене! Але ти нічого не отримаєш! Я лише намагаюся врятувати Німеччину."

Під поглядом цих духовних очей ніхто не наважувався натиснути на курок. Ні Селлер, ні Бронграц, ні солдати не знали, чому вони не стріляли; коли вони повернулися до штабу, вони не змогли пояснити Егельгоферу, чому не вбили того чоловіка. Вони ніколи не могли пояснити, чому пара очей, струнка фігура з хрестом і тихий голос мають бути сильнішими за їхні рушниці, гранати та накази. Було лише одне напевне. Відтоді ця людина не боялася абсолютно нічого у світі. А його ім'я? Еухеніо Пачеллі, майбутній Папа Пій XII.

Той нагрудний хрест, який він носив тієї ночі, я ношу зараз. Пій XII подарував його своєму шановному другові Його Високопреосвященству, кардиналу Спеллману, який позичив його мені для цієї трансляції.

13 жовтня 1917 року. Біля маленького села Фатіма зібралися троє маленьких дітей — Люсія, Жасінта і Франциск, очікуючи одкровення. Вони казали, що їм з'явилася Марія, Матір Божа. Не було б дивно, якби вона з'явилася, не лише тому, що Господь прийшов через неї, не лише тому, що через неї Він здійснив Своє перше чудо, і не лише тому, що з Хреста Він доручив нам її добрими словами: «Ось матір твоя», а понад усе, тому, що, будучи Матір'ю людства, вона мала б мати материнський інтерес до наших бід у двадцятому столітті.

Діти розповіли, що Пані вже з'являлася їм раніше, 13 квітня, 13 травня, 13 червня, 13 липня, 19 серпня та 13 вересня. У ході цих попередніх відкриттів було сказано щось дуже цікаве, що свідчить про те, що умови нашого світу визначаються способом нашого життя, а не політикою.

Леді сказала, що нинішня світова війна, яка була Першою світовою, закінчиться трохи більше ніж за рік. Сполучені Штати розпочали війну у Страсну п'ятницю того року, 1917 року. Насправді війна закінчилася трохи більше ніж за рік, 11 листопада 1918 року.

Пані сказала дітям, що настане епоха миру у світі, якщо світ лише повернеться до Бога; у такому випадку Росія буде наведена. Але вона додала: «Якщо люди не перестануть ображати Бога, інша, ще гірша світова війна почнеться далеко за правління наступного Понтифіка.» Було розкрито, що це була Громадянська війна в Іспанії. Другу світову війну можна було запобігти покайням і молитвою і поверненням до Бога. Щодо невдачі світу повернутися до Бога, Діва Марія передбачала нову світову війну: «Росія поширить свої помилки по всьому світу, сприяючи війнам і переслідуванням. Добра буде замучена, Святіший Отець має багато страждати, а різні народи будуть знищені.»

Пресвята Діва пообіцяла дітям, що 13 жовтня 1917 року вона дасть знак, що її одкровення істинне. Сімдесят тисяч людей зібралися у Фатімі того дощового дня разом із дітьми, очікуючи знаку. Більшість із них були невіруючими. Португалія тоді була анархістською, комуністською, антиклерикальною та атеїстичною країною. Більшість людей прийшли з цікавості, а не з віри. Вони сумнівалися, що щось станеться, але діти запевняли їх, що Небесна Діва покаже великий знак як доказ того, що вона справді з'явилася. Доказом стало те, що згодом називають «Дивом Сонця». Свідчення цих сімдесяти тисяч людей, а також записи атеїстичних і анархістських газет того часу, які я читав, засвідчули факт того, що сталося. Одна анархістська газета заявила, що існує диво сонця, але сподівалася, що ніхто не сприйме це божественно.

Пресвята Мати спочатку з'явилася дітям, а потім вказала на сонце, коли розлом у хмарах зробив його видимим. Сонце, здавалося, майже відокремилося від небес, ставши схожим на велику срібну кулю, що розпускала іскри в усі боки, ніби ось-ось опустилося на людей. Одразу всі вони закликали до Бога в молитві й благаннях, у скорботі й покаянні. Тричі сонце ставало вируючою масою миготливого срібла і, обертаючись навколо своєї осі, викидаючи промені різнокольорового світла, падаючи і зигзагом пробираючись до землі. Натовп стискався від страху і вимагав пощади, коли розплавлена маса, здавалося, ось-ось їх знищить. І хоча весь день йшов дощ, після того як диво сонця сталося тричі, усі виявили, що їхній одяг сухий.

Відтоді Фатіма стала своєрідним місцем збору всіх людей світу, які вірили, що мир укладається десь ще, а не за столами політиків. Небесна Пані сказала їм, що мир залежить від молитви, спокути та жертви. 13 жовтня 1951 року я був у Фатімі, коли там зібралося мільйон людей, щоб молитися за мир. Вони зібралися напередодні під час одного з тих холодних баранів, таких типових для португальських гірських вершин; всю мокру ніч вони або стояли, або ставали на коліна, молячись за мир світу. Я залишався з ними до третьої години, коли мені запропонували ліжко. Але я не міг заснути. Розкіш ліжка нестерпна, коли мільйон людей сидять всю ніч у молитві, просячи миру для втомленого війною світу. Єдине, що залишалося — це встати з ліжка і молитися з ними всю ніч за мир у світі.

Наступного ранку, коли статую Богоматері Фатімської несли крізь натовп, ці мільйони людей махали білими носовими хустинками як білими прапорами чистоти на честь Пані Миру. Раптово розум залишав ту Білу площу Фатіми і вирушав на Червону площу Москви, де стояли прапори, пофарбовані в червоний колір крові жертв. Якось здавалося, що Білий квадрат дає єдину відповідь на Червону площу. Здавалося, що на комуністичному молоті і серпі сталася велика зміна. Молот, що зруйнував стільки домівок і осквернив стільки святилищ, одного дня, завдяки такій молитві та покаянні, буде піднятий мільйонами людей і почне виглядати як хрест; серп, яким комуністи різали людське життя, як нестиглу пшеницю, також змінить свою символіку і почне виглядати як «місяць під ногами Пані».

Друга світова війна не сталася б, якби люди повернулися до Бога. Третя світова війна не обов'язково має статися, і вона не станеться, якщо ми як нація повернемося до Бога. Якщо у світі холодна війна, це тому, що наші серця і душі не горять від любові Бога.

Однак варто запитати, чому Всемогутній Бог у Своїх провидних справах із всесвітом сьогодні вважає за потрібне дати нам одкровення Своєї Пресвятої Матері, щоб повернути нас до молитви і покаяння.

Одразу спадає на думку одна причина. Оскільки світ втратив Христа, можливо, через Марію він відновить Його. Коли наш Благословенний Господь загинув у дванадцять років, саме Пресвята Мати знайшла Його. Тепер, коли Він знову загубився, можливо, через Марію світ поверне Христа свого Спасителя. Інша причина — Боже Провидіння доручило жінці силу подолати зло. У той перший страшний день, коли зло було введено у світ, Бог звернувся до змія в Едемському саду і сказав: «Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою; між твоїм насінням і її насінням, і ти будеш чекати на її п'яту» (Буття 3:15). Іншими словами, зло матиме нащадків і насіння. Доброта також матиме нащадків і насіння. Саме силою жінки буде подолано зло. Ми живемо зараз у злу годину, бо хоча добро має свій день, зло має свою годину. Наш Благословенний Господь сказав, що саме тієї ночі, коли Юда увійшов у сад: «Це твоя година, сила темряви» (Лк 22:53). Все, що зло може зробити в цю годину — це загасити світло світу; але воно може це зробити. Якщо тоді ми живемо в злу годину, як ми переможемо дух Сатани, окрім сили тієї Жінки, якій Всемогутній Бог доручив розчавити голову змія?

Витяг із книги архієпископа Фултона Дж. Шина «*Життя варте того, щоб жити*», Ignatius Press, 1999.

Навколо світу

Іноді пропущені новини

ЄДИНА РОСІЯ

Вони перемогли, бо мусили

Результат був далеко не несподіваним. За попередніми офіційними даними, партія «Єдина Росія» президента Володимира Путіна отримала майже 58 відсотків голосів на виборах до Державної думи, нижньої палати парламенту. Кремль представив бюлетень як публічну підтримку російських солдатів і триваючої війни в Україні. Списки «Єдиної Росії» — а також інших партій, які вважалися лояльними владі — включали численних ветеранів кампанії.

Поряд із «Єдиною Росією» партії, які широко вважаються системною опозицією — Комуністична партія Російської Федерації, Ліберально-демократична партія Росії та «Справедлива Росія» — мають отримати місця, як і менші номінально ліберальні групи. Варто зазначити, що жодна партія, критична до війни або суттєво незалежна від держави, не була допущена до участі в балотах.

Навіть за власними умовами влади ці цифри є спірними. Аналіз незалежного російськомовного видання *Novaya Gazeta Europe* стверджує, що голосування за «Єдину Росію» було завищене приблизно на третину, а явка також була завищена, що свідчить про результат ближче до 37 відсотків.

Якщо ці твердження є достовірними, виникають серйозні етичні питання щодо цілісності виборчого процесу та моральної легітимності використання виборів для освячення насильства. Для влади ця боротьба була не стільки вибором представників, скільки плебісцитом щодо підтримки режиму.

ОСВІТА В РУЇНАХ

Повернення до школи після багатьох років

Тисячі дітей у секторі Газа вперше за три роки почали повертатися до очного навчання, хоча багато уроків проходять у пошкоджених будівлях та імпровізованих класах. ЮНІСЕФ повідомляє, що 98 відсотків шкіл в анклаві були зруйновані або пошкоджені під час війни між Ізраїлем і ХАМАС.

Перемир'я, укладене під патронатом США, триває в Газі вже рік. Місцеві освітні чиновники оцінюють, що близько 660 000 учнів не навчаються у регулярній очній школі. У відповідь Міністерство освіти Палестини за підтримки міжнародних організацій розпочало навчальний рік 2026/2027, створивши десятки тимчасових навчальних закладів. Офіційні лица повідомляють, що щонайменше 540 000 учнів зараз відвідують заняття у тимчасових приватних школах, навчальних центрах та інших навчальних пунктах. Дистанційне навчання триватиме для дітей, які не можуть відвідувати навчання або покинули Газу.

Масштаби втрат залишаються вражаючими. Освітні органи оцінюють, що під час конфлікту

загинуло близько 22 000 учнів, а також понад 770 працівників освітньої галузі, серед яких 532 вчителі.

Повторне відкриття ставить нагальні етичні питання. Діти мають право на освіту та безпечне навчальне середовище; шкода шкіл від війни — це не лише матеріальна шкода, а й удари по людській гідності та майбутньому суспільства. Захист цивільних — особливо дітей і тих, хто їх навчає і доглядає — залишається моральним обов'язковим як за природним правом, так і за міжнародними гуманітарними нормами.

ДЕМОГРАФІЯ

ФРАНЦУЗИ, ЧУЖИНЦІ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Чи можуть етнічні французи одного дня стати меншиною у власній країні? Нещодавнє дослідження Французької обсерваторії імміграції та демографії (OID) свідчить, що це можливо — хоча це далеко не неминуче і сильно залежить від політичних рішень, прийнятих зараз.

Автори моделюють кілька демографічних траєкторій на основі різних припущень щодо міграційної політики. У двох їхніх сценаріях населення з корінним французьким походженням опиняться нижче 50 відсотків населення приблизно з 2050 по 2060 роки. Навіть у більш стриманих прогнозах дослідження передбачає значні демографічні зміни в найближчі десятиліття.

Ці зміни пов'язані не лише з рівнем імміграції, а й із закономірностями народжуваності, результатами інтеграції та довгостроковими наслідками нещодавньої відкритості Франції до масштабної міграції, особливо з Африки та переважно мусульманських країн.

Найоптимістичніший сценарій OID все ще передбачає значні зміни, навіть якщо чисельно переважають народження корінних французів.

Етично обговорення вимагає турботи. Демографія — це не доля, а мігранти — це не просто статистика: це люди з гідністю, які часто тікають від труднощів. Водночас нація має законний обов'язок захищати соціальну згуртованість, спільне благо і культурну спадщину, яка сформувала Францію — включно з її християнськими коренями. Справедлива дискусія має відкидати і панікізм, і заперечення, наполягаючи на політиках, які є розсудливими, гуманними та впорядкованими.

Ми читаємо Папу Лева

Людина помиляється, коли стверджує, що Бог мертвий. Якщо Бога немає з людиною, людина втрачає сенс власного існування.

Людство — і разом із ним робота, прогрес і автономія створених реальностей — коли зустрічається з Богом, не поглинається і не знищується, а приймається в повній цілісності, залишаючись вільним і активним у Христі. Адже саме в Ньому людство відкриває повноту істини і свободи. (...) Щоб зустрітися з Богом, людині не потрібно залишати земні справи, а вона може повністю жити своїм покликанням, добре виконуючи щоденну справу і освячуючи її. (...) Другий Ватиканський собор заохочує нас ділитися хлібом знань і практичних навичок, щоб кожна людина і кожен народ могли розкрити свій потенціал, і щоб усі ми — з Божою допомогою — разом могли побудувати краще майбутнє.

Загальна аудиторія, 23 вересня 2026 року.

Лев XIV у Франції, 25–28 вересня 2026 року:

Коли наука і технології не просвітлені совістю, вони можуть запропонувати тимчасові рішення, які, здається, відповідають людським прагненням і стражданням, але насправді можуть відвести людину далеко від добра, якого її серце справді прагне.

Християнина, який бере участь у публічному житті, діє у світлі совісті, просвітленої вірою, не

може вважатися людиною, що практикує прозелітизм, ані загрозою єдності своєї батьківщини. Правильно зрозуміло, секуляризм не полягає у виключенні релігії з суспільного життя чи освіти та виховання, а в прагненні забезпечити діалог між державою та релігійними інституціями та об'єднанням зусиль на службі загального блага.

Без істини мова підпорядковується логіці насильства та свавільній волі сильних. Під приводом прибутку інших виключають, а в ім'я свободи вбивають невинних.

Людина помиляється, коли стверджує, що Бог мертвий. Якщо Бога немає з людиною, людина більше не знаходить спасіння і втрачає сенс власного існування, яке тоді зводиться до глухого кутика або ніщоти.

Немає поразки, з якої Бог не зможе нас підняти: Його милість — наша радість.

Хто живе з Богом, прагне кращого: він невпинно працює над собою. Він шукає чесноти, ту силу, яка робить його добрим і істинним.

Для християн бідні — це не соціологічна категорія, а саме тіло Христове.

Бути Церквою означає приймати нових людей у пошуках Бога і визнавати в їхній присутності як можливість, так і місію.

Я закликаю вас бути пильними у захисті свободи та прав Церкви: євангелізувати, навчати справжній свободі та публічно практикувати богослужіння, щоб любов могла явно здійснюватися в ім'я Ісуса Христа.

Щоб у Франції народився новий місіонерський запал, якого я так прагну, існує лише одна «дорожня карта», завжди одна й та сама: зробити Ісуса Христа все більш відомим і любленим, щиро і пристрасно.

В ім'я невід'ємної гідності людської особистості спокуса завдати смерті під виглядом фальшивого співчуття має бути твердо відкинута. Застосування смерті не можна вважати чимось нормальним. Не все, що є законним, є морально правильним.

На мою думку

Яку Францію відвідав папа?

Отже, до якої саме Франції прийшов Папа? Франція, де продають церкви, а лавки порожніють — чи Франція, де собори ще можуть заповнюватися, молодь просить хрещення, а католицьке життя відмовляється зникати?

Апостольський візит Папи Лева XIV ускладнив уникнення цього питання. Зображення з поїздки містили чітку напругу: частково попередження, частково заохочення. Франція

може виглядати постхристиянською за статистикою, але несподівано стійкою на місцях.

Країна, яка на папері виглядає постхристиянською

Тривалий занепад французько-католицької практики добре задокументований.

- У середньому, кажуть, що одна церква втрачається кожні два тижні через знесення або продаж.
- У 1960-х роках у Франції було близько **50 000 священиків** при населенні менше 50 мільйонів.
- До 1980 року ця цифра впала до **31 000**.
- Сьогодні тут налічується **приблизно 9 000 священиків** на близько 67 мільйонів людей, з яких понад половина — старші за 75 років.

Сакраментальне життя також різко впало.

- У 1960-х роках близько **85%** пар, які одружувалися цивільною церемонією, також одружувалися в церкві.
- Сьогодні він ближчий до **16%**.
- Регулярна відвідуваність недільних мес оцінюється у **3–5%**, порівняно приблизно з третиною населення шістдесят років тому.
- Тисячі церков вважаються під загрозою закриття.

Якщо читати лише цифри, висновок може здаватися простим: французьке християнство наближається до кінця довгої глави.

Багато французьких католиків вважають травень 1968 року вирішальним переломним моментом — культурним повстанням, яке відкинуло обмеження та інститути, зокрема Церкву. Гасла на кшталт «Забороняти заборонено» стали скороченням нового духу: особиста свобода, оформлена як звільнення від обмежень.

Деякі з найрадикальніших аргументів того часу, зокрема заклики деяких публічних діячів послабити закони, що захищають дітей, нині широко сприймаються як похмурий приклад того, що може статися, коли «без обмежень» стає ідеалом.

Дискусія між поколіннями залишається живою. Старші активісти іноді описують цей період як моральний прогрес. Проте молодші французи, як зліва, так і справа, дедалі частіше звинувачують це покоління у витратах капіталу країни — матеріально та духовно — і в тому, що воно залишає рахунок іншим.

«Старша донька Церкви» — і публічний виклик

У 1980 році святий Іван Павло II прямо поставив це питання: *«Франціє, старша донька Церкви, чи вірна ти обітницям свого хрещення?»*

Це було не просто історичне посилення. Це нагадувало, що католицька ідентичність Франції колись була центральною в національній історії — і що, на думку Церкви, хрещення — це не особисте почуття, а тривалий зв'язок.

Для багатьох віруючих питання досі висить у повітрі: не лише ким колись була Франція, а й чи має вона намір взагалі віддати цю віру.

Проте історія — це не лише історія занепаду. Зростає яскрава контртенденція: кількість катехуменів — людей, часто підлітків і молодих дорослих, готуються до хрещення дорослих.

- У 1960-х роках: менше **1 000**
- До 2000 року: близько **2 500**
- До 2026 року: зафіксований рекорд близько **21 000**

Це важливо, бо натякає на щось більше, ніж просто культурну звичку. Це люди, які свідомо обирають хрещення, часто в суспільстві, де цей вибір може спричинити соціальне тертя, а не схвалення.

Навіть у місцях, де парафіяльне життя здавалося близьким до краху, деякі громади повідомляють про повернення енергії, коли священицьке керівництво та пастирська

присутність покращуються.

В одному прикладі з Корсики, сільська парафія, яка мала труднощі з рідкісними месаами та перевантаженим священиком, пережила відродження після приходу нових, молодших духовенств. Було проведено більше мес, церкви знову заповнювалися, співи повернулися, а молодші обличчя стали звичними.

Було б легко перебільшити такі випадки. Але вони вказують на реальність, яку часто пропускають національні опитування: католицьке життя може швидко відродитися там, де його активно підтримують.

Політична оптика папських візитів також була частиною цієї історії.

У грудні 2024 року Папа Франциск відвідав Корсику під час своєї останньої апостольської подорожі. Кардинал Роберт Франциск Прево — нині Папа Лев XIV — був з ним. Ця поїздка викликала критику з боку деяких французьких еліт, особливо через те, що Папа не відвідав гучні заходи відкриття в Нотр-Дамі в Парижі.

Візит Лева XIV пройшов за схожою схемою. Він молився в Нотр-Дамі та служив урочисту вечірню, але, за повідомленнями, він відмовився від кількох елементів офіційної церемонії:

- Він не прийняв запропонований «великий тур», спрямований на престиж
- він відмовився від **Ордена Почесного легіону**
- Він не відвідав великий республіканський бенкет

Для частини політичного класу, що читалося як зневаження. Для інших це виглядало як навмисне послання: папа тут, щоб проповідувати Євангеліє, а не прикрашати державу.

Існує також незаперечний політичний фон. Адміністрація президента Еммануеля Макрона підтримувала конституційний захист абортів і просувала законодавство щодо еутаназії під формулюванням «допомога при смерті».

На тлі цього, папа, який приїжджає під темою «**Щоб світ мав життя**» (див. Івана 6:51), навряд чи представить себе як комфортного почесного гостя. Контраст не є особистим; він ідеологічний і моральний.

Отже, яку Францію відвідав Папа?

Він відвідав обидва місця.

- Франція, де практика занепала, кількість духовенства зменшилася, а церкви закриваються.
- А у Франції, де зростають навернення, молоді католики організовуються відкрито, а повага та традиції відновлюються в деяких колах.

Французька Церква зазнала побиття, і занепад реальний. Але докази свідчать, що це ще не завершено. Якщо натовп, катехумени та місцеві відродження триватимуть, відродження Франції може виявитися більш помітною — і впливовою — більше, ніж багато хто в Парижі очікував.

Молитва

Будь ласка, не забувайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Джим Ірвайн, Енн Сміт, Річард Фокс, Сесіл Фінн, Клер Віггінс, Рассел Керролл, Люсі Каннінгем, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, молитесь Ендрю Маклафліна, який увійшов у милосердя Христа в п'ятницю, а також Джеймса Керролла (Джиммі) (1965) та всіх інших, чиї річниці припадають приблизно в цей час.

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

Неділя, 11 жовтня, о 18:00 ми святкуємо 800-річчя народження святого Франциска Ассізького на небеса словами та піснями.

Читачі для текстів і співу, якщо захочуть, будуть дуже вдячні, щоб зробити це гідним святкуванням дару святого Франциска нам. Зв'язатися з Леслі: lyoneda13@gmail.com

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайла та островів; Благодійний траст, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876

Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, церква Святого Кірана, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160